

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Daniela Hudáka a sudcov JUDr. Petra Hatalu a JUDr. Štefana Michálíka na neverejnom zasadnutí konanom 26. júna 2014 v Bratislave, v trestnej veci obvineného **Mgr. M. H. a spol.** pre zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. c/ Tr. zák. v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. i/ Tr. zák. a na § 140 písm. a/ Tr. zák. formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák., o dovolaní ministerky spravodlivosti Slovenskej republiky v trestnej veci Okresného súdu Bratislava I vedenej pod sp. zn. 5T 69/2010, na podnet námestníka Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave zo dňa 28. septembra 2011, sp. zn. 1To 97/2011, a takto

r o z h o d o l :

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie ministerky spravodlivosti Slovenskej republiky **sa o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava I zo dňa 9. februára 2011, sp. zn. 5T 69/2010, boli obvinení Mgr. M. H., M. J. a I. B. oslobodení spod obžaloby pre zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. c/ Tr. zák. v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. i/ Tr. zák. a na § 140 písm. a/ Tr. zák. formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák., a to na skutkovom základe, že

dňa 23. apríla 2006 v popoludňajších hodinách po predchádzajúcej dohode prišiel M. J. s I. B. a J. R. na vozidle Audi s poltárskym EČ do S., ubytovali sa v H. (M.) do vopred pripravených izieb Mgr. M. H., s ktorými sa v podvečerných hodinách toho istého dňa stretli v B..

V B. presadli do vozidla Volkswagen Multivan, EČ: B., s ktorými ich Mgr. M. H. odviezol na Z. ulicu v B., kde im označil miesto spáchania skutku.

Po odchode Mgr. M. H. si M. J., I. B. a J. R. pešo prešli možné únikové trasy z miesta plánovaného skutku a vrátili sa späť do S..

Dňa 24. apríla 2006 sa po prezlečení do prinesených odevov v skorých ranných hodinách stretli M. J., I. B. a J. R. s Mgr. M. H. pri výjazde zo S. na diaľnicu D. a pokračovali na D. ulicu v B., kde prestúpili do vozidla Volkswagen Multivan, EČ: B., ktoré riadil Mgr. M. H. a spoločne pokračovali na P. ulicu v B., kde vo vozidle čakali na príchod poškodeného JUDr. T. K., ktorý v tento deň neprišiel.

Dňa 25. apríla 2006 sa opäť v skorých ranných hodinách stretli na rovnakom mieste pri výjazde zo S. na diaľnicu D. s Mgr. M. H., ktorý prišiel na rovnakom vozidle Volkswagen Multivan, EČ: B., ktoré riadil Mgr. M. H. a spoločne pokračovali na P. ulicu v B., kde vo vozidle čakali na príchod poškodeného JUDr. T. K..

V čase okolo 8.30 hod. dňa 25. apríla 2006 prechádzal JUDr. T. K. na vozidle Honda CRV s EČ: L. okolo vozidla Volkswagen Multivan, EČ: B., kedy ho Mgr. M. H. označil za objekt útoku, následne M. J. pristúpil k JUDr. T. K. vystupujúcemu z vozidla na Z. ulici, so slovami: „Dobrý deň, môžeme?“ a udrel JUDr. T. K. prineseným boxerom do tváre.

V bití JUDr. T. K. aj po páde na zem, pokračovali M. J. a J. R. prinesenými boxerami do hlavy, chrbta a hrudníka. Počas útoku, ktorý sledoval a dozeral naň Mgr. M. H., stál I. B. na druhej strane Z. ulice a dával pozor.

JUDr. T. K. boli pri fyzickom útoku spôsobené mnohopočetné pomliaždenia tváre, hlavy, hrudníka vpravo, tržnozmliažené rany za pravým uchom a na temene hlavy, pomliaždenie tempromandibulárneho kĺbu 1.dx. s dobou PN od 25. apríla 2006 do 11. mája 2006.

Proti prvostupňovému rozsudku podal odvolanie prokurátor Generálnej prokuratúry. Krajský súd v Bratislave odvolanie Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Krajský súd v Bratislave v uznesení, sp. zn. 1To 97/2011, z 28. septembra 2011, konštatuje, že si osvojil právne závery prvostupňového súdu. Konštatuje zhodne so súdom prvého stupňa, že nebolo preukázané, že skutok spáchali obvinení.

Dňa 28. februára 2012 bol námestníkom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky doručený na Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky podnet na podanie dovolania ministrom spravodlivosti podľa § 369 ods. 1 a § 371 ods. 3 Tr. por.

Proti vyššie citovanému druhostupňovému rozhodnutiu podala v zákonnej lehote ministerka spravodlivosti Slovenskej republiky dovolanie na základe podnetu námestníka Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, a to z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 3 Tr. por.

V písomnom podanom dovolaní dovolateľka uviedla, že bol porušený zákon podľa § 319 Tr. por. a to tým, že súdy prvého a druhého stupňa sa riadne nevysporiadali s vykonanými dôkazmi a vyvodili z nich nesprávny záver o pochybnostiach, že žalovaný skutok spáchali obvinení.

Rozhodnutie krajského súdu, ktorý potvrdil oslobodzujúci rozsudok prvostupňového súdu a ktorý si osvojil skutkové závery prvostupňového súdu v tom zmysle, že nebola preukázaná vina obvinených, je nesprávne a v rozpore so zisteným skutkovým stavom, bez podkladu na vykonanom dokazovaní. Výpovede svedka R., poškodeného JUDr. K., závery znaleckého dokazovania, telefonické kontakty obvineného Mgr. H. s obvineným J. v kritických dňoch, nález boxera v dome obvineného B., tvoria skupinu dôkazov, odôvodňujúcu uznanie viny obžalovaných v zmysle obžaloby.

Podľa názoru ministerky spravodlivosti v danom prípade bol skutkový stav na základe vykonaných dôkazov v podstatných okolnostiach nesprávne zistený a pri zisťovaní skutkového stavu závažnejším spôsobom boli porušené ustanovenia, ktorými

sa má zabezpečiť objasnenie veci a z toho dôvodu navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 386 ods. 1 Tr. por., vyslovil, že uznesením Krajského súdu v Bratislave bol porušený zákon v ustanovení § 319 Tr. por. v prospech obvinených. Navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 386 ods. 2 Tr. por. zrušil rozsudok vo výroku o treste a zrušil aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce a podľa § 388 ods. 1 Tr. por. vec prikázal krajskému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie.

Na súd prvého stupňa bolo doručené písomné vyjadrenie obvinených k dovolaniu ministerky spravodlivosti. Obvinení prostredníctvom svojich obhajcov zdôraznili, že sa nedopustili žiadneho protiprávneho konania a v plnom rozsahu sa stotožňujú s rozsudkom Okresného súdu Bratislava I, ako i s uznesením Krajského súdu v Bratislave, ktoré sú vecne a právne perfektné. Žiadajú preto, aby dovolací súd podľa § 392 ods. 1 Tr. por. zamietol dovolanie ministerky spravodlivosti Slovenskej republiky, pretože dôvody dovolania nie sú naplnené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky pred vydaním rozhodnutia o dovolaní zistil, že dovolanie bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 1 Tr. por., § 371 ods. 3 Tr. por.), bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 1 Tr. por.) v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 2 Tr. por.) a že dovolanie v podstate spĺňa obligatórne náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Tr. por.). Po preskúmaní spisového materiálu najvyšší súd zistil, že dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo nie je dôvodné.

Podľa § 371 ods. 3 Tr. por. minister spravodlivosti podá dovolanie aj proti právoplatnému rozhodnutiu vychádzajúceho zo skutkového stavu, ktorý bol na základe vykonaných dôkazov v podstatných okolnostiach nesprávne zistený, alebo ak boli pri zisťovaní skutkového stavu závažným spôsobom porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci.

Pokiaľ ide o posudzovaný prípad podané dovolanie je založené na tom konštatovaní ministerky spravodlivosti Slovenskej republiky, že súdy prvého a druhého stupňa sa nevysporiadali s vykonanými dôkazmi a vyvodili z nich nesprávny záver, že žalovaný skutok nespáchali obvinení. Toto oprávnenie ministerky spravodlivosti vyplýva z ustanovenia § 373 ods. 3, ale môže sa použiť len vtedy, ak ide o pochybenie jednoznačné pri hodnotení

dôkazov, nemôže ísť o iný názor na hodnotenie dôkazov súdom a dovolateľom. Táto skutočnosť vyplýva aj z poslednej vety ustanovenia § 371 ods. 3 Tr. por. - minister spravodlivosti podá dovolanie aj proti právoplatným rozhodnutiam, ak boli pri zisťovaní skutkového stavu závažným spôsobom porušené ustanovenia, ktorým sa má zabezpečiť objasnenie veci.

Neušlo pozornosti Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, že zo strany ministerky spravodlivosti ide o nezmyselný návrh na spôsob rozhodnutia, pretože obvinení boli spod obžaloby oslobodení, neboli uznaní vinnými, nebol im uložený trest, tak aký výrok o treste má byť zrušený.

Ministerka spravodlivosti vytýka druhostupňovému súdu, že odkázal na odôvodnenie rozsudku prvostupňového súdu, bez potreby ho opätovne duplikovať. Na úvod je potrebné uviesť, že dôvody, ktoré uviedol generálny prokurátor Slovenskej republiky v odvolaní proti prvostupňovému súdu uviedol aj v podnete pre ministerku spravodlivosti na podanie dovolania. Krajský súd odvolacie dôvody generálneho prokurátora podrobne rozviedol v odôvodnení svojho rozsudku na str. 2-5. Odôvodnenie prvostupňového rozsudku rozviedol na str. 7-9, preto by bolo zbytočné, aby vyhodnotenie dôkazov prvostupňového súdu, ktoré v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol ešte raz duplicitne opakoval, keď sa s ním stotožňuje. Napriek tejto skutočnosti na str. 10-11 druhostupňový súd v odôvodnení rozsudku sa vysporiadava s argumentáciou odvolateľa uvedenou v odvolaní. (Poukazuje na rozpory vo výpovedi svedka R., vyhodnocuje dôkazy ohľadne použitia drôtu pri páchaní trestného činu, vyhodnocuje rozpory ohľadne použitého vozidla pri páchaní trestného činu atď.).

Argumentácia ministerky spravodlivosti ohľadne nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu je nesprávna a tendenčná.

Ministerka spravodlivosti v odôvodnení dovolania uviedla, že skupinou dôkazov, odôvodňujúcou uznanie viny obvinených v zmysle obžaloby sú výpovede svedka R., poškodeného JUDr. K., závery znaleckého dokazovania, telefonické kontakty obvineného Mgr. H. s obvineným J. v kritických dňoch, nález boxera v dome obvineného B..

K uvedeným dôkazom Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za potrebné uviesť nasledovné: vo výpovediach svedka R. a poškodeného a ďalších svedkov sú rozpory,

na ktoré poukázali konajúce súdy v odôvodneniach svojich rozhodnutí. Rozpory sú v predmete útoku, použitom aute, ktorým mali byť obvinení dovezení na miesto činu, v časových údajoch o odchode a príchode na miesto činu. Tieto skutočnosti aj iné, na ktoré poukázali v odôvodnení svojich rozhodnutí konajúce súdy spochybňujú vierohodnosť výpovede svedka. V prípade svedka R. ide o svedka, ktorý mal byť spolupáchateľom trestného činu, teda z oblasti kriminálneho prostredia. Na jednej strane pri hodnotení jeho výpovede je možné brať do úvahy to, čo uvádza v dovolaní ministerka spravodlivosti, že napomáha pri objasňovaní trestného činu, keby nebol napomáhal pri objasňovaní trestného činu, vypovedal, nepokračovalo by sa v prerušenom trestnom stíhaní, ale na druhej strane nie je možné vylúčiť z jeho strany aj snahu uškodiť obvineným, pomstiť sa im, pretože z ich vzťahu, ktorý bol priateľský, došlo k zmene a vzťah medzi obvineným je nepriateľský. Aj túto skutočnosť treba brať do úvahy pri hodnotení vierohodnosti alebo nevierohodnosti výpovede svedka R..

Ďalším dôkazom, ktorý by mal usvedčovať obvinených je znalecký posudok. Najvyšší súd sa stotožňuje s názorom ministersky spravodlivosti, že vyhodnotenie znaleckého posudku je otázkou právnou. Ale aj pri hodnotení tohto dôkazu súd musí vychádzať z toho, čo znalci pri vyšetrovaní obvinených zistili. Aj keď znalci nezistili pri vyšetrení obvineného R. konfabulatórne tendencie, ale na druhej strane ale nevylúčili možnosť tendenčnosti vo výpovedi obvineného ohľadne určitých situácií. Súd nemôže túto okolnosť opomenúť a vyhodnotiť vyšetrenie obvineného jednoznačne bez sklonu ku konfabulatórnym tendenciám.

Telefonické kontakty obvineného Mgr. H. s obvineným J. v kritických dňoch svedčia len o tom, že spolu komunikovali, ale nie je možné z nich vyvodiť záver, že by mali obvinených usvedčovať zo spáchania trestného činu a mali priamu súvislosť s páchaním trestného činu.

Nález boxeru pri domovej prehliadke obvineného, tak isto nie je možné vyhodnotiť ako dôkaz, ktorý by usvedčoval obvineného zo spáchania trestného činu. Neexistuje absolútne žiadny dôkaz, že by malo ísť o boxer, ktorý mal byť použitý pri útoku na obvineného JUDr. K..

Pri hodnotení dôkazov súdy musia postupovať v súlade so zásadami Trestného poriadku, najmä zásadami zakotvenými v ustanovení § 2 ods. 10, ods. 12 Tr. por. Dôkazy

musia byť vyhodnotené z hľadiska ich zákonnosti, závažnosti, pravdivosti a vierohodnosti. Súd môže odsúdiť páchatel'a trestného činu len vtedy, keď nie sú dôvodné pochybnosti o jeho vine a sú jednoznačné dôkazy o tom, že trestný čin spáchal obvinený. Ak zostanú dôvodné pochybnosti o skutkovej otázke, treba rozhodnúť v prospech obvineného v súlade s pravidlom „in dubio pro reo“.

V predmetnej veci prvostupňový aj druhostupňový súd pri hodnotení dôkazov postupovali správne v súlade so zákonom pri aplikovaní pravidla in dubio pro reo, pretože vykonané dôkazy neboli jednoznačné na uznanie viny obvineného a preto nie je naplnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 3 Tr. por. a najvyšší súd dovolanie ministerky spravodlivosti ako nedôvodné odmietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 26. júna 2014

JUDr. Daniel H u d á k, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Ing. Alžbeta Kóňová